

27. møde

Fredag den 18. november 1977 kl. 12.30

Dagsorden:

Forhandling om udenrigsministerens redegørelse af 18. november 1977:

Redegørelse om den udenrigspolitiske situation.

(Redegørelse nr. II).

Den eneste sag på dagsordenen var:

Forhandling om udenrigsministerens redegørelse af 18. november 1977:

Redegørelse om den udenrigspolitiske situation.

(Redegørelse nr. II. Redegørelsen givet 18/11 77. Anmodn. om forhandl. 18/11 77).

Forhandling

Robert Pedersen (S):

Når man betænker, at vi kun er 5 mill. mennesker i dette land, at vi har en lang kystlinje, at vores geografiske beliggenhed gør os i stand til at kontrollere indsejlingen til Østersøen, at vores historiske og kulturelle arv knytter os meget tæt sammen med Norden og det øvrige Europa, og når man endvidere betænker, at vi har en meget stor udenrigshandel, som er betingelsen for levestandarden i Danmark, og at vi lever i en verden med uendelige muligheder både for at bygge op og for at bryde ned, så skulle visse hovedlinjer i dansk udenrigspolitik være selvklaare.

For det første kan vi ikke isolere os. Vi må søge med i alle internationale organisationer og fællesskaber, for at ret kan erstatte magt i denne verden; og hvor der ikke findes verdensomspændende, globale, løsninger, vil vi acceptere de regionale. Jeg mener, at vi må virke og arbejde for en udenrigshandel, der

bliver så fri som muligt, og vi må se den kendsgerning i øjnene, at dette land hverken har ressourcer eller forudsætninger for at forsvare sig selv.

Endelig tror jeg også, vi kan enes om, at dansk udenrigspolitik kun får betydning, hvis der er bred opbakning omkring den. Det har der været, og der er tradition for en ret stor partipolitisk disciplin, således at de handlinger, vi foretager i forholdet til andre magter, har en meget bred opbakning.

I det internationale samarbejde er der fire hovedhjørnestene.

Den første er vor deltagelse i det nordiske arbejde, hvis styrke består i, at det har den bredeste folkelige støtte. Det har nået betydelige resultater, og det er et samarbejde, som ikke begrænser sig til ministre, til politikere og til embedsmænd, også selv om disse en gang imellem er samlet, men også de folkelige organisationer har kontakter på tværs af de nordiske grænser.

Nogle vil være så kritiske at sige, at på grund af den omstændighed, at vi ikke forsvarmæssigt og udenrigshandelsmæssigt kan arbejde sammen, har det nordiske samarbejde sine begrænsninger. Jeg tror ikke, det er rigtigt. Jeg tror, at enhver nøgtern vurdering af det, der er sket i den sidste periode i det nordiske samarbejde, peger i retning af, at det rent udenrigspolitiske samarbejde mellem de fem landes regeringer er taget til. De sidste sessioner kan pege på resultater. Vi har set en række initiativer, hvoraf jeg kan nævne Mellemøstenerklæringen fra de nordiske udenrigsministre. Jeg kan også henvise til, at i FN har Norden talt med én stemme i så mange sager, som det overhovedet var muligt, og der har været en stor internordisk vilje til at bøje sig mod hinanden og forsøge at trække på samme udenrigspolitiske hammel.

Den anden hovedhjørnesten er Danmarks deltagelse i De Forenede Nationer, som spillede en betydelig rolle i udenrigsministerens redegørelse. Jeg tror, at udenrigsministeren har ret, når det som en rød tråd gennem denne redegørelse gik, at FN på grund af den langsomme, den gradvise afspænding, spiller mere ind og har større betydning, og at vi også prioriterer arbejdet i FN med stor seriøsitet.

Jeg synes, det er klogt af udenrigsministeren at nævne, at det har foruroliget nogle,